

Renée van Wegberg is op weg een ster te worden

“Ik weet niet wat Lennaert Nijgh allemaal heeft geroekt en gesnoven, maar Ramses en Liesbeth hadden geen idee waar de psychedelische tekst van Pastorale over ging.”

Renée van Wegberg babbelt er vrolijk op los tussen de nummers van drie grootheden van het Franse en Nederlandse chanson: Edith Piaf, Ramses Shaffy en Liesbeth List. Na haar verhaaltje zet zij met cellist-zanger Job Greuter het wonderlijke duet in. Geweldig, maar inderdaad geen touw aan vast te knopen.

Strengere selectie

Twee jaar geleden speelde Van Wegberg de hoofdrol in de biografische musical *Liesbeth* en daarom zit zij goed in het materiaal van dat gouden trio. Het repertoire van deze drie is een schatkist en het is dus moeilijk kiezen wat je op zo'n avond brengt. De selectie had wel iets strenger gemogen, en dan zonder pauze, want die haalt de spanning en het ritme totaal weg.

In de musical over Liesbeth List deed Van Wegberg de grootste chanssonnière van Nederland adequaat na, maar in dit theaterconcert horen we haar echte stem. Die is behoorlijk jazzy, en is vooral in de lagere regionen warm en intiem.

Shaffynummers *als 't Is stil in Amsterdam* en *Laat me*, dat prachtig overgaat in *Laat me niet alleen*, krijgen daardoor een extra diepe lading. Als ze echt kracht moet zetten en stevig de hoogte in moet, gaat dat ten koste van de kwaliteit.

Een hele avond Renée van Wegberg is wat te veel van het goede, want ze heeft (nog) te weinig uitstraling. Ze oogt te lief, te aardig, alsof het leven er nog niet voldoende overheen is gegaan. Daarom is het een slim idee om de band ook vocaal de ruimte te geven. Greuter heeft echter een nette, doordeweekse stem. Pas als hij alle remmen losgooit in *De een wil de ander bewijst* hij zijn vocale meerwaarde op de avond. Als cellist had hij dat al eerder gedaan. Datzelfde geldt voor Billy Maluw, een uitstekende toetsenist, die Van Wegberg in een zwoele nachtclubsfeer kan brengen, maar haar ook lekker kan opjutten. Maar net als Greuter komt ook hij pas laat vocaal op stoom met *Marije*, het uitbundige, Slavische liefdeslied van Ramses.

Ware kunststukjes

Liesbeth List had Frank Boeijen nodig om haar ingezakte carrière weer een duw te geven. Het zijn de nummers van Boeijen die ook Van Wegberg uitstekend liggen. Ze maakt van *Zeg me dat het niet zo is* en *De verzoening* ware kunststukjes. Daarnaast bleek ze ook *Sjaantje* (met het haantje en de kippen op de stok), het enige echte tragisch-humoristische nummer op het repertoire van List, volledig onder controle te hebben. Nog een beetje extra rijpen en we hebben in Renée van Wegberg, die aan een programma met oorspronkelijk materiaal werkt, een nieuwe ster.